

- b) jeżeli grunt, na który pożyczka została udzielona, poddany zostanie postępowaniu egzekucyjnemu ze strony osób trzecich,
- c) jeżeli stwierdzone zostanie, że dłużnik umyślnie lub przez niedbalstwo niszczy gospodarstwo, obciążone pożyczką,
- d) jeżeli stwierdzone zostanie, że dłużnik użył pożyczki na inny cel, niż została przyznana,
- e) jeżeli stwierdzone zostanie, że dłużnik niszczy lub usuwa bez zezwolenia okręgowego urzędu ziemskiego znajdujące się na gruncie budynki, których wartość była uwzględniona przy przyznaniu pożyczki,
- f) jeżeli dłużnik, bez zgody okręgowego urzędu ziemskiego, odda grunt w użytkowanie osobie trzeciej,
- g) jeżeli dłużnik nie ubezpieczy od ognia budynków, których wartość uwzględniono przy przyznaniu pożyczki, lub na których wzniesienie została udzielona inna pożyczka z funduszy państwowych, przyczem ubezpieczenie winno nastąpić w jednej z instytucji ubezpieczeniowych, wskazanych przez okręgowy urząd ziemski, w wysokości, określonej przez tenże urząd i z zastrzeżeniem, że wypłata odszkodowania pogorzelowego właścicielowi nie może nastąpić bez zgody okręgowego urzędu ziemskiego,
- h) jeżeli dłużnik nie uiszczy dwóch kolejnych składek asekuracyjnych".

§ 13. Część 4 § 27 tego rozporządzenia skreśla się.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

929.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 18 listopada 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej o wykonaniu w odniesieniu do pracowników kolejowych ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji.

Na mocy art. 2, 6 i 10 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji (Dz. U. R. P. № 125, poz. 892) zarządza się co następuje:

§ 1. Dyrekcje kolei państwowych przystępują niezwłocznie do ustalenia i wypłaty dodatków wyrównawczych, przewidzianych w art. 2 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. № 125, poz. 892) osobom, pobierającym rentę za nieszczęśliwe wypadki, które zdarzyły się przed dniem 1 lipca 1924 r. na polskich kolejach państwowych na terenie b. zaboru rosyjskiego niezależnie od tego, czy wypadek zdarzył się w czasie zarządu b. władz zaborczych, czy okupacyjnych, czy też w czasie zarządu polskich władz kolejowych, oraz osobom, pobierającym rentę za nieszczęśliwe wypadki, które zdarzyły się na kolejach w tymże czasie na wychodźtwie w Rosji.

Dodatki wyrównawcze wypłacone zostaną uprawniomemu jednorazowo.

O przyznaniu dodatku wyrównawczego należy powiadomić uprawnionego z odnośnym wyjaśnieniem tytułu wypłaty.

§ 2. Ustalenia wysokości dodatku wyrównawczego dla pracowników kolejowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, dokonają dyrekcje kolejowe według postanowień art. 3 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r.

Osobom, które w tym czasie uzyskały jednorazową odprawę, zwalnającą w myśl obowiązujących przepisów od dalszego wypłacania rent, przysługuje prawo do dodatku wyrównawczego tylko w tym przypadku, gdy zastrzeżona została rewizja odszkodowania. W tych razach do określenia należnego dodatku stosują się przepisy art. 5 pomienionej ustawy.

§ 3. Osobom podpadającym pod lit. b) i c) art. 1 ustawy wymienionej w § 1 niniejszego rozporządzenia, którym polskie władze kolejowe przyznały prawo do renty przed wydaniem niniejszego rozporządzenia, niezależnie od dodatku wyrównawczego wypłacone będą renty za czas od 1 lipca 1924 r. do dnia przyznania renty przez polskie władze kolejowe.

§ 4. Od określonego w powyższy sposób dodatku wyrównawczego potrąca się sumy wypłacone na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 4, poz. 35).

§ 5. Jeżeli osoby, wymienione pod lit. b) art. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. posiadają tytuły prawne, udowodnione aktami ugody, wyrokami sądowymi, rezolucjami rentowemi i t. p., mają zgłosić swe roszczenia do dyrekcji kolei państwowych, na której terenie obecnie zamieszkują.

Osobom tym wypłacą dyrekcje kolejowe renty ustalone w tytułach prawnych, a przeliczone na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1029).

§ 6. Prawo do renty i dodatków wyrównawczych dla osób wymienionych pod lit. c) art. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r., jak również dla osób, wymienionych pod lit. b) tegoż artykułu, jeśli nie posiadają udowodnionych tytułów prawnych, oraz wysokość rent, należnych tym osobom, ustalają komisje odszkodowań, istniejące przy dyrekcjach kolei

państwowych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego do ustalania roszczeń na mocy prawa z dnia 28 czerwca 1912 r.

§ 7. Osoby, wymienione w § 6 niniejszego rozporządzenia mają zgłosić swe roszczenia do tej dyrekcji kolejowej, w której okręgu zamieszkują.

Osoby zamieszkałe na terenach b. zaborów niemieckiego i austriackiego zgłoszą swe roszczenia do dyrekcji kolei państwowych w Warszawie.

W zgłoszeniu należy podać: 1) imię i nazwisko, 2) dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), 3) datę i rodzaj uszkodzenia, 4) linię względnie dyrekcję kolejową, gdzie zdarzył się wypadek, 5) stopień niezdolności do pracy (względnie imię i nazwisko osoby zmarłej wskutek wypadku oraz stosunek pokrewieństwa do tej osoby), 6) instytucję która wypłacała lub przyznała rentę, 7) wysokość renty i czas do jakiego została wypłacona. Do zgłoszenia należy załączyć wszelkie dokumenty dotyczące wypadku, oraz stwierdzające bezpośrednio lub pośrednio powyższe dane.

§ 8. Dla stwierdzenia prawa do renty oraz ustalenia wysokości renty miarodajne są przepisy prawa z dnia 28 czerwca 1912 r., z tem, że wysokość renty ustala komisja odszkodowań na podstawie rocznego zarobku, jaki w r. 1924 osiągnęli robotnicy tej samej co i poszkodowani kategorii, zatrudnieni na kolejach państwowych w danej dyrekcji.

§ 9. Dyrekcje kolei państwowych wydają rozstrzygnięcia, na podstawie decyzji komisji odszkodowań, umotywowane orzeczenia, stwierdzające uprawnienia do świadczeń i ich wymiar, lub oddalające roszczenia.

Orzeczenia, przyznające odszkodowanie, mają być niezwłocznie wykonane.

§ 10. Przeciwno orzeczeniom wydanym przez dyrekcje kolei państwowych przysługuje prawo odwołania się w terminie 30-dniowym licząc od dnia doręczenia orzeczenia, do Ministerstwa Komunikacji, którego decyzje, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, są ostateczne.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

930.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 listopada 1927 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. oraz ustanowienia rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Na zasadzie §§ 4 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wpro-

wadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 142) otrzymuje następujące brzmienie:

„Ceny detalicznej sprzedaży soli jadalnej dla całego obszaru Rzeczypospolitej ustanawia się na 34 zł. za 100 kg. soli warzonki i białej soli kamiennej wraz z opakowaniem, oraz na 24 zł. za 100 kg. szarej soli kamiennej wraz z opakowaniem”.

§ 2. Rabat handlowy ustala się na:

- 6°/_o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 7°/_o ceny szarej soli kamiennej dla wolnych składów soli;
- 5°/_o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 6°/_o ceny szarej soli kamiennej dla hurtowników;
- 8°/_o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 10°/_o ceny szarej soli kamiennej dla drobnych sprzedawców.

§ 3. Sprzedaż soli przemysłowej i bydłowej odbywa się bezpośrednio odbiorcom lub przez koncesjonowanych sprzedawców soli na ogólnych zasadach handlowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 380).

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

931.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości

z dnia 26 listopada 1927 r.

zmieniające §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej.

Na mocy §§ 2 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r. dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. № 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 2. Korzyści majątkowe, osiągnięte przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 12°/_o w stosunku rocznym.